

[Ib Thyregod.]

Den anden undtagelse, som jeg gerne vil omtale, er den, som hr. Langkilde også var inde på, nemlig spørgsmålet om ansættelsessager. I en kronik i Berlingske Tidende for den 21. oktober 1968 har professor Poul Andersen rejst spørgsmålet om gennemførelse af fuld offentlighed i ansættelsessager. Han kritiserer bl. a., at de gældende regler medfører, at en ansøger kan blive bedømt på grundlag af oplysninger, som han ikke har haft nogen mulighed for at imødegå, og det fremhæves i den forbindelse, at det må forekomme mindre tilfredsstillende, at den bestemmelse, der svarer til den gældende tjenestemandsløvs § 8, stk. 1, kun gælder ved forfremmelser. Han anbefaler en udvidelse af de gældende regler om parts-offentlighed og går endvidere ind for almindelig offentlighed i disse sager.

Der er altså her med hensyn til ansættelsessager to spørgsmål, dels om udvidelse af parts-offentlighedsloven til også at omfatte ansættelsessager, dels om man kan lade disse sager undergive fuld offentlighed.

Med hensyn til det første spørgsmål har justitsministeren i bemærkningerne til forslaget og i forelæggelsestalen været inde på den mulighed, at man under folketingets behandling af dette spørgsmål her i denne folketingssamling kunne rejse problemet over for organisationerne med henblik på allerede i forbindelse med dette lovforslag at få gennemført en udvidelse af parts-offentligheden til også at omfatte ansættelsessager. Jeg vil for mit vedkommende meget gerne støtte, at der bliver en sådan mulighed. Allerede derigennem vil vi imødegå en del af den kritik, som professor Poul Andersen har rejst vedrørende dette spørgsmål.

Det næste spørgsmål bliver så, når vi har gennemført parts-offentlighed i ansættelsessager, spørgsmålet om fuld offentlighed i ansættelsessager. Det spørgsmål blev også drøftet af de tre regeringspartier i forbindelse med fremsættelsen af dette forslag, og jeg er naturligvis enig i, at man lader det forslag, som nu foreligger, gennemføre med

denne undtagelse, men jeg mener ikke hermed, at spørgsmålet skal være endeligt afgjort. Jeg mener fortsat, man må arbejde på at finde en tilfredsstillende løsning også på dette spørgsmål om ansættelsessager ud fra de synspunkter, som bl. a. professor Poul Andersen har gjort gældende.

Det er klart, at problemet er ømtåligt. Hr. Langkilde var inde på forskellige af de aspekter, der var i forbindelse med dette spørgsmål: om man kunne få folk til at søge stillinger, hvis de blev gjort bekendt med, at deres navne ville blive omtalt osv. Disse ting må naturligvis nærmere overvejes, men rent principielt mener jeg, det må være rigtigt at gå et skridt videre.

Endelig vil jeg gerne sige, at man med dette forslag — og navnlig hvis man får parts-offentlighed med i ansættelsessager — er gået et meget stort skridt i retning af at gennemføre en administrativ reform, hvoraf offentlighedsprincippets indførelse er en væsentlig side. Retsplejereformen havde for få dage siden 50 års jubilæum. Retsplejereformen medførte offentlighed og mundtlighed for domstolene i kraft af løfteparagraffer i grundloven, og man kan vel sige, at også dengang var der betydelig modstand mod gennemførelse af disse principper, men de har vist sig at være en betryggelse for borgerne i allerhøjeste grad og til gavn for de afgørelser, som domstolene har truffet. Man kan vel sige om retsplejeloven, at den i virkeligheden har virket tilfredsstillende, og at det er forholdsvis få ændringer, der kan blive tale om i fremtiden. Den har helt igennem virket som en lov, der var forud for sin tid, og meget gavnligt har det været, at offentlighedsprincippet blev gennemført.

Der er for mig heller ikke tvivl om, at det vil være gavnligt at gennemføre offentlighedsprincippet inden for administrationen, som nu dette nye skridt indebærer. Det vil medføre bedre muligheder for borgerne, bedre garantier, og jeg tror i og for sig også, at det vil medføre en rationalisering af statsadministrationen. Det er klart,